

JEDINÝ KAVICOVÝ MESAČNÍK NA SLOVENSKU

KROKY 03

Rok po voľbách...

V krompachoch proti kapitalizmu
Zeman českým prezidentom
10. rokov od začiatku vojny v Iraku

X. ročník 2013 0,50 EUR

8588003939012

So začiatkom jari prichádza aj jeden zo sviatkov, ktorý si veľmi vážim. Osmý marec - Medzinárodný deň žien. Napriek tomu, že tento sviatok je v našej krajine dlhé roky zatracovaný ako prežitok minulého režimu, napriek tomu, že sme zaznamenali pokusy nahradiť ho „ideologicky nezávadnými sviatkami“, ako napríklad Deň matiek, mnoho z nás si ho s radosťou pripomína dodnes.

Počiatky sviatku siahajú do začiatku minulého storočia, kedy americké šičky pracujúce v otrasných podmienkach vyšli v roku 1908 do ulíc a žiadali zlepšenie pracovných podmienok a rovnaké platy, aké mali ich mužskí kolegovia. Bolo to 8. Marca. Onedlho sa práve na počesť tejto demonštrácie slávil národný deň žien v USA. Zásluhou nemeckej komunistickej političky Clary Zetkinovej nadobudla táto udalosť medzinárodný charakter, avšak dátum nebol stále pevne stanovený. 8. marca 1917 vyšli v Petrohrade do ulíc zamestnankyne miestnych textilií a táto demonštrácia bola jedným z podnetov Februárovej revolúcie, ktorá zvrhla cára. V dvadsiatych rokoch sovietske ženy na svojej konferencii ustanovili práve na počesť tohto protestu pevný termín na 8. Marec a v roku 1975 ho OSN schválila ako Medzinárodný deň žien, ktorý sa najväčšej úcte tešil najmä v krajinách bývalého východného bloku.

O tom, že je deň žien mimoriadne aktuálny aj dnes svedčí nielen fakt, že boj žien za rovnoprávnosť stále pokračuje po celom svete, ale nasvedčujú tomu aj príklady zo slovenských pracovísk, napríklad v Hencovciach. Ženy z niekoľkých firiem v meste museli bojovať proti nedôstojným fyzickým prehliadkam SBS pri každej návšteve toaliet. Na ďalšom hencovskom pracovisku dokonca nemali toalety, len vykachličkované diery v podlahe. Ak si k tomu pripočítame plat iba na úrovni minimálnej mzdy a častokrát aj dvanásť hodinové pracovné zmeny, razom sa každému z nás musí vynoriť spomienka na americké šičky pred sto rokmi.

Aj bez vyššie spomenutých útrap si však každá jedna žena v našom okolí zaslúži prejav úcty, vďaky a rešpektu minimálne v tento deň. Nezabudnime preto na naše matky, sestry, dcéry, babky, vnučky, partnerky, kamarátky, spolužiačky, učiteľky či kolegyne. Každá jedna z nich je výnimočná a ja každej z nich v mene redakcie ďakujem. ĎAKUJEM ZA TO, ŽE STE.

Artur Bekmatov

3 Seriál BBC „Stratený svet komunizmu“

4 Mladý človek: najrevolučnejšie plemeno rodu človek

5 Rok po parlamentných voľbách

Zamyslenie sa predsedu KSS

6 V Kropachoch proti kapitalizmu

Krátka reportáž

8 Slovenská pravica

Analýza Artura Bekmatova

10 Aj Slovensko bolo súčasťou barbarstva vykonaného na Iraku

13 Piliere dôchodkového zabezpečenia

14 Čo nám priniesla vláda Róberta Fica

Príspevok od nášho čitateľa

Máte zaujímavý článok, príbeh, informáciu, o ktorej by sa mali čitatelia dozvedieť? Pošlite nám ju! **STAŇTE SA AJ VY TVORACAMI OBSAHU KROKOV!** Posielajte nám aj akékoľvek nápady, postrehy, či výhrady. E-mail: redakcia.kroky@gmail.com Pošta: Redakcia Kroky, Hattalova 12, 831 03 Bratislava

KROKY - jediný ľavicový mesačník na Slovensku vydáva ISKRAPRESS, s. r. o, Hattalova 12, 831 03 Bratislava, tel.: +421 2 44644101, www.kss.sk, e-mail: kroky@kss.sk, redakcia.kroky@gmail.com. Číslo účtu: Tatrabanka a.s. 2624028107/1100 Predseda redakčnej rady: Ing. Pavol Suško, poverený redaktor: Bc. Artur Bekmatov. Zadané do tlače: 5. marca 2013. Redakcia si vyhradzuje právo príspevky skrátiť, redakčné upraviť alebo aj neuverejniť. Nevyžiadané rukopisy nevraciam. Tlač: MERKANTIL, Jána Psothného 8, 911 05 Trenčín. Distribúcia: Média Print Kapa, Bratislava. Registrácia: MK SR 3306/2009 Objednávka na odber KROKOV: ISKRAPRESS, s.r.o, Hattalova 12, 83103 Bratislava, kroky@kss.sk

Seriál BBC „Stratený svet komunizmu“: o menejcennej Východoeurópskej rase

Karol Ondriaš

V súčasnosti slovenská verejnoprávna televízia STV2 uvádza každú sobotu o 20.00 hod. BBC seriál „Stratený svet komunizmu“. Seriál má niekoľko dielov a ja som sa donútil pozrieť aspoň jeden a pol. Stačilo mi to.

Myslím si, že seriál prináša päť dôležitých pravd:

1. Má úroveň ešte väčšieho hnoja a skrytého rasizmu, ako som predpokladal.
2. Z primitívnej úrovni demagógie seriálu silne predpokladám, že tvorcovia seriálu z BBC nás pokladajú za menejcennú rasu neschopnú myslieť. A je možné, že majú pravdu.

3. Myslím si, že nielen tvorcovia seriálu, ale aj naši kolonizátori, slovenská šľachta a slovenské bandy kriminálnikov nás pokladajú za menejcennú rasu, za kvalitné stádo dobre zakalených úchylákov, ktorým zožerú, čo im podhodia. Silno predpokladajú, že televízie: Markíza, Jocky, Plusky, „Prdno“, STV, TA3 už vychovali novú generáciu občanov Slovenska fungujúcu v mentálnom rozsahu: ješť piť, kakať, cikať a súložiť. Takže seriál bude mať na nich požadovaný účinok.
4. Seriál BBC má za úlohu pomôcť našim televíziám kaliť morálnych úchylákov, lebo nedostatočne zakalený úchylák by si mohol jasne uvedomiť prednosti socializmu v porovnaní so súčasným zločinným kapitalizmom.

5. Myslím si, že kvalitne zakalený morálny úchylák absolvuje tak 2-3 antikomunistické orgazmy počas pozerania každého dielu seriálu. Je možné, že STV sa podľa toho aj hodnotí.

Samozrejme, v seriáli nie je ani slovo o komunistickom zázraku vo východnej Európe, o všestrannom rozvoji, humanite a dodržiavaní ľudských práv. Ani slovo o civilizácii bez narkomanov, bezdomovcov, výpalníkov, kde bolo vzdelanie a zdravotná starostlivosť zadarmo (čo si môže dovoliť teraz len pár arabských

krajin bohatých na ropu). Kde nepoznali nezamestnanosť, predaj ľudí, vraždy na objednávku alebo exekútorov. V seriáli ani okrajom nespomenuli vybudovanie stoviek tisíc bytov, nemocníc, škôl, univerzít, priemyselných podnikov na Slovensku, rozvoj vzdelania, vedy, techniky atď.

Namiesto toho tam je len krv a ešte krv, a ešte viac krvi. Samozrejme, v seriáli sa nespomenuli zločiny kapitalizmu a degeneráciu spoločnosti vo Východnej Európe po roku 1990: napríklad viac ako 10 miliónov ľudských obetí, ľudia, ktorí by teraz žili, keby tam neprišiel kapitalizmus (je to citácia zo správy OSN). Státisíce bezdomovcov živiaci sa odpadkami z košov. Neboli tam popísané osudy stoviek tisíc ľudí, ktorí zomreli na smetisku kapitalizmu, zamrzli, predávali sa drogami, milióny detí - bezdomovcov, ľudí vyhodných z roboty, alebo tých, ktorí muse-

V seriáli ani okrajom nespomenuli vybudovanie stoviek tisíc bytov, nemocníc, škôl, univerzít, priemyselných podnikov na Slovensku, rozvoj vzdelania, vedy, techniky atď. Namiesto toho tam je len krv a ešte krv, a ešte viac krvi.

li odísť z domova, od rodiny, zarábať si na živobytie ďaleko v cudzine. V seriáli sa nespomenulo, že po roku 1990 došlo k zničeniu východoeurópskej civilizácie, zahŕňajúc priemysel, vzdelanie, vedu, techniku, kultúru..., a jej dôslednej kolonizácie.

Musíme si uvedomiť, že seriál BBC „Stratený svet komunizmu“ sa premieta po celom svete. Čo si pomyslia bežní ľudia v Ázii, v Afrike, Latinskej Amerike a ďalších krajinách o „Východoeurópskom komunizme“, keď ho nezažili na vlastnej koži? Budú predsa veriť „faktom“ BBC.

Takto všetkých, v rámci kalenia úchylákov, má seriál presvedčiť a podávať „dôkazy“, že Východoeurópania sú menejcenná rasa, že keď sa dostanú k moci

a nikto ich nekontroluje (ako bolo počas vlády komunistov), tak vraždia vlastnú populáciu, zatýkajú a popravujú nevinných ľudí - ktorí sa im nejako znepáčia, budujú koncentračné tábory - kde zomierajú nevinní bez akýchkoľvek ľudských práv. Že chcú totalitne ovládať celý svet, viesť vojny, zaviesť komunistickú totalitu, sú nemorálni. Skrátka a jasne: Východoeurópania sú menejcenná rasa. Toto je hlavný cieľ seriálu BBC „Stratený svet komunizmu“.

Samozrejme má aj zahmlieť viac ako 300 ročnú tradíciu kapitalistickej nemorálnosti a zločinov, a zabrániť komunistom dostať sa opäť k moci.

Podvedomá správa v seriáli hovorí, že „my BBC-Euroatlantická civilizácia (anglosaská rasa, vyvolený národ, čistá rasa, liberáli, demokrati, humanisti, NATO...) máme morálne právo vždy zasiahnuť, aby sme oslobodili nevinných ľudí žijúcich vo Východnej Európe od tyranie ich vlastných vodcov. Lebo vždy im bude lepšie, keď sa budú utiekať ku nám, lebo my sme nositelia humannej civilizácie.“

Je úplne jasné, že vládovia BBC majú smrteľný strach, že by sa im v súčasnosti re-kolonizovaná Východná Európa opäť vytrhla z ich kolonizácie, komunisti by sa opäť dostali k moci, a opäť by sa tam zopakoval komunistický zázrak ekonomického, kultúrneho, vzdelanostného a humanného rozvoja s vysokým štandardom dodržiavania ľudských práv.

Pre nás Východoeurópanov je dôležité nájsť odpoveď na tri otázky:

1. Na koho objednávku sa takéto seriály vyrábajú?
2. Kto na Slovensku zabezpečuje, aby sa tieto a podobné seriály masovo na Slovensku propagovali?
3. Prečo a za čo to cudzí a naši robia?

Ak nebudeme riešiť tieto otázky, ostáva mi len konštatovať, že pravdepodobne budeme len menejcenná rasa. ★

Mladý člověk: najrevolučnejšie plemeno rodu člověk

Peter Takáč

Mladý člověk: Najrevolučnejšie plemeno rodu člověk. Biely či čierny, muž či žena. Charakteristický svojou nezačlenenosťou do národného hospodárstva produkujúceho peniaze, vojny, hlad.

Ešte nestihol byť vyšľachtený na ťažné zviera. Ešte nebol skrotený a domestikovaný, zahnaný do budy, či stajne. Odvrávajúci, vykrikujúci, spochybňujúci, snívajúci... nebezpečný! Radšej jeden deň ako lev, než sto rokov ako ovca.

No je mladý člověk revolučný ak...

- sa o svojom štúdiu a budúcom povolání rozhoduje podľa finančného ohodnotenia?
- keď si myslí, že žijeme v najlepšom z možných svetov?
- ak schvaľuje vojny?
- ak uniká zo sveta, ktorý treba zmeniť?
- ak nehľadá do budúcnosti, ale utápa sa v prítomnom prežívaní?
- ak si myslí, že veci sa vyriešia sami od seba?
- ak hádže vinu na druhých?
- netúži po poznaní, ale uspokojí sa s báhorkami?
- ak namiesto pravdy obhajuje manipuláciu?

Kde je tvoja hrdosť divoký kôň, divoká mačka? Ako ľahko sa vzdáš svojej drahej slobody?

MY sme tí, na ktorých sme čakali.

Toto nemá byť výzva na bezodkladnú akciu, toto má byť výzva na zamyslenie. Čo bude ďalej? Ako bude vyzerat nový komunizmus, hnutie, ktoré prekoná terajší stav? Kadiaľ vedie cesta k spravodlivejšej spoločnosti? Ako ju dosiahnuť?

No ešte predtým skúmame, aké je naše miesto v terajšom systéme, ako prispievame k jeho reprodukcii. Pred nedávnou dobou ľudia možno rovnako nadávali na reálny socializmus, no popritom participovali na jeho udržiavaní. Keď padol, ľudia ho odsúdili a s úľavou prijali ten nový. Ak neskôr padne tento systém, opäť ho všetci spoločne odsúdia a povedia, že v neho nikdy neverili? Opýtajte sa, kde stojíte teraz vy?

Chcete byť avantgardou – odvážnym predvojom, ktorý sa púšťa do neistého, neznámeho, alebo pokrytcom a prospechárom, čo pobeží vždy tam, kde sa to vyplatí? ★

Rok po parlamentných voľbách

Jozef Hrdlička

Ani sme sa nenazdali a ubehol rok od konania predčasných parlamentných volieb, ktorých výsledok korunoval slovenských sociálnych demokratov za suverénnych víťazov a neoliberálnu pravicu zrazil na kolená. Možno povedať, že strane Róberta Fica sa podarilo dosiahnuť historický triumf, ktorý po prvý krát po roku 1989 priniesol Slovensku vládu jednej strany. Strany hlásajúcej sociálne istoty.

S odstupom času je zaujímavé spätne sa zamyslieť, analyzovať atmosféru a skryté procesy v spoločnosti, ktoré boli stimulom a determinantom volebných výsledkov a celého dnešného vývoja. Niekedy sa zdá, akoby všetko bolo dopredu niekde za oponou veľmi účelovo a efektívne premyslené s cieľom zmanipulovať ľudí tak, aby bolo dosiahnuté požadované cieľ. Voličom bola vnútená iba alternatíva jedinej „slobodnej“ voľby medzi dobrom a zlom, medzi Smerom –SD a tzv. pravicovými stranami. Iná voľba neprichádzala do úvahy. Či išlo o skutočnú voľbu medzi dvomi zásadnými alternatívami spoločensko-politického vývoja, alebo len o divadielko toho istého bábkara v pozadí, ktorý zarába na každom predstavení, možno už dnes tušíť a je len na bystrosti voličov, ako si na danú otázku zodpovedia.

Celá predvolebná atmosféra bola v značnej miere otriasaná kauzami Gorila či Sasanka. Otriasala sa celá politická scéna. Námestia viacerých miest sa plnili demonštrujúcimi ľuďmi volajúcimi po odstránení korupcie, či klientelizmu v politike, ba dokonca volajúcimi po radikálnych zmenách. Komu tieto kauzy ublížili a komu pomohli? A hlavne, ako je možné, že s príchodom volieb, tak ako sa Gorila aj Sasanka objavili, tak aj zmizli? Dnes tieto kauzy nikoho nezaujímajú, nikto nebol obvinený, odsúdený, a teda ani potrestaný. Hlavné však je, že želaný výsledok tých, ktorí písali scenár sa zrejme dostavil...

Vo voľbách sa občan, neomylné presvedčený o svojej slobodnej vôli a za pomoci mediálnych gigantov, slobodne rozhodol. Pod vplyvom predovšetkým vlastnej negatívnej sociálnej skúsenosti uplynulých rokov rozhodol o víťazovi volieb. Sociálna demokracia s „gotwaldovským“ výsledkom sa ujala, dúfajme, že zodpovedného vládnutia, a pretože vládne výlučne sama, nikto jej jej vládnutie a plnenie sľubov nemôže kaziť. A čo je pre ňu horšie, svoje možné neúspechy či neschopnosť nemá na koho prehodiť. Inak povedané, nič by jej nemalo stáť v ceste pri plnení predvolebných sľubov. Samozrejme, toto vládnutie, ako to už vo vyspelých demokraciách býva, je z povinnosti v pozadí podfarbené štekaním zatiaľ bezzubých opozičných strán, ktoré je však zaujímavé predovšetkým preto, že napomáha odpútať pozornosť národa od skutočných problémov krajiny, a teda aj každého z nás. Demokracia na slovenský spôsob funguje v plnej harmónii.

Komplexne hodnotiť vládnutie súčasnej vlády by bolo predčasné a neseriózne, veď nemá za sebou ešte ani rok. No na strane druhej ticho mlčať a nevyjadriť aspoň obavy zo smerovania spoločnosti, ktorú riadi sociálna demokracia a hlavne z nerealizovania sľubov by bolo nezodpovedné. Práve tento pocit, tieto obavy zdieľa stále viac a viac ľudí, no zatiaľ sa boja pripustiť, že by v posledných voľbách ich ľavicová voľba nebola ľavicovou. No zjavne sa stráca viera v lepší a spravodlivejší život, viera v pozitívnu perspektívu.

Nová vláda opätovným zavedením progresívneho zdaňovania nezačala zle. Urobila dobrý krok. Rovnako tak novela Zákonníka práce vyšla v ústrety zamestnancom, no ostatné kroky k sociálnej spravodlivosti akosi ustrnuli. Vládna politika síce prináša aj drobné pozitíva, no nehľadá koncepčné východiská z marazmu, v ktorom sa Slovensko nachádza. Hlavným problémom je nedostatok práce. Momentálne sa oficiálna nezamestnanosť pohybuje na úrovni 14,8%, čo nás zaraďuje medzi krajiny s najvyššou nezamestnanosťou v EÚ. Toto číslo zrejme ešte porastie. Podľa vládnych zámerov môžu v krátkej dobe rady nezamestnaných výrazne rozšíriť učiteľia, ktorých máme vraj nadbytok a bude ich treba

prepustiť. Rovnako tak zdravotné sestry, ktoré si vydobyli vyššie platy pracujú dnes pod silným byrokratickým tlakom a hrozí im taktiež postupné preriedovanie ich počtu veľmi rafinovaným spôsobom. Nie hromadným prepúšťaním, ktoré by mohlo naraziť na odpor odborov, ale podávaním výpovedí z rôznych, a dokonca vykonštruovaných, dôvodov. Úrady práce majú rozšíriť aj pracovníci štátnej a verejnej správy, ktorí sa môžu stať obeťou jej reorganizácie.

Znižovanie stavu zamestnancov, ktorí sú v rôznej podobe odmeňovaní z verejných zdrojov sa zrejme stalo vládnu metódou ako znižovať výdavky štátneho rozpočtu. Inak povedané ekonomické problémy štátu rieši aj táto vláda síce rafinovanejším, no rovnako reštriktívnym spôsobom ako napríklad „dzurindovci.“ Všetko má zaplatiť občan. Málo práce,

nízke mzdy a dôchodky, vysoké ceny tovarov a služieb, kolaps školstva a zdravotníctva - to sú fenomény, na ktorých sa podľa všetkého ešte dlho nič nezmení. Vláda totálne odignorovala možnosti získania niektorých strategických podnikov (SPP) pod kontrolu štátu a ani nemá záujem ísť touto cestou. Je zjavné, že nemá záujem o demokratizáciu ekonomického systému, a teda nemá záujem vytvoriť ekonomickú základňu umožňujúcu realizovanie vízie sociálnej spravodlivosti. Žiaľ, aj táto vláda prispieva k tomu, že zadlžovania našej krajiny, ktoré už prekročilo 50% HDP neustále rastie.

Aj dnes evidentný nezáujem o budovanie štátneho sektoru ekonomiky, a teda postupného získavania prostriedkov do štátnej kasy dáva matematické znamienko totožnosti medzi vládou súčasnú a vládou minulé. Nič zásadné sa nemení. Rok po parlamentných voľbách viera

mnohých v lepšom živote na Slovensku slabne. Silné a srdce trhajúce slová a vyhlásenia lídrov sociálnej demokracie o sociálnych istotách, spravodlivosti a pravde už nestačia. Začínajú sa hľadať a používať zdôvodnenia, prečo to všetko slúbené nejde a nedá sa. No našťastie tých argumentov je zatiaľ dosť. Stále počuť, že na vine súčasného stavu spoločnosti je vládnutie pravej v minulých rokoch, či stále rezonujúca hospodárska kríza alebo dokonca naše členstvo a ekonomické väzby v rámci Európskej únie.

Napriek všetkému kritickému voči vládnej politike treba povedať a priznať, že naozaj za celý rok vládnutia sa všetko nedá stihnúť a nezostáva zatiaľ nič iné len veriť, že vládna strana Róberta Fica dá občanom slúbené istoty. Ak sa tak nestane vývoj pôjde ďalej, občan sa určite zamyslí a bude hľadať iné alternatívy... ★

V Kropachoch proti kapitalizmu

22. februára si už tradične východoslovenskí komunisti pripomínajú v Kropachoch výročie robotníckej vzbury z roku 1921. Tento rok nebol výnimkou a komunisti spoločne s mladými zväzákmi opäť ospalé mestečko na niekoľko kamihov „postavili na nohy“.

Hneď vedľa železničnej stanice v Kropachoch stojí pomník obetiam vzbury, jednej zo vzbur počas I. ČSR. Práve na tomto mieste sa vždy komunisti zídu a uctia si pamiatku obetí vtedajšieho kapitalistického režimu. O tom, že boj proti kapitalizmu je aktuálny dnes hovorí aj Anton Mican zo spišskonovoveskej KSS: „Bojujeme proti kapitalizmu, ktorý teraz nastúpil a okráda ľudí o životy, o majetky, o prácu, o bývanie, takže musíme proti tomu protestovať aj v súčasnosti.“ Po pietnom akte nasleduje protestný pochod mestom, ktorý sa zastaví až na námestí. Tu dostávajú priestor okrem predsedu OV KSS v Spišskej Novej Vsi Miroslava Čuja, najmä mladí komunisti – Miroslav Pomajdík, predseda SZM a Ivan Gaľa za ÚV KSS. Pomajdík vo svojom prejave zdôrazňuje najmä to, že bez ohľadu na výsledky volieb sa obyvatelia Slovenska majú vždy rovnako zle a rast

príjmov ani zďaleka nestačí rastu cien. Ivan Gaľa zase upozorňuje na paralelu súčasnosti s rokom 1921 – tak ako dnes, aj vtedy vládla sociálna demokracia a v republike sa zhoršovala sociálna situácia. V tom istom roku vznikla aj KSČ, ktorá dokázala hájiť záujmy pracujúcich a v roku 1948 zvrhnúť kapitalizmus. „Ja som presvedčený, že je to možné urobiť aj dnes. Na Slovensku stále existuje Komunistická strana a v poslednom období má viac a viac mladých členov organizovaných najmä v SZM“, dodáva Gaľa. Zamračená obloha a padajúci sneh ešte viac dotvárali pochmúrnú atmosféru upadajúceho mesta, ktoré sa postupom času čoraz viac mení na prototyp hladovej doliny. Od začiatku krízy v okrese Spišská Nová Ves a aj v samotnom meste ukončilo výrobu niekoľko zamestnávateľov, nezamestnanosť sa vyšplhala na 22,13%. O tom, že mesto stráca svoje

niekdajšie postavenie svedčí aj fakt, že na miestnej železničnej stanici vám od leta rýchlik už nezastaví. Aj to sú výsledky viac ako dvoch desaťročí kapitalistického režimu. Napriek tomu Kropášania príklad svojich predkov nenasledujú. Zastavia sa, zatrúbia z áut, vyjdú z obchodov, popočúvajú a podiskutujú. Iní zase na komunistov nesmelo pozerajú spoza záclon bytov neďalekých ošarpaných panelákov. Prečo je väčšina Slovákov v súčasnosti tak ľahostajná voči vlastnému životu? Je to skepsa, apatia, lenivosť alebo spokojnosť so životom?

Čo si myslíte vy, čitatelia? Napíšte nám váš názor na našu emailovú alebo poštovú adresu uvedenú pod obsahom. Vopred ďakujeme za každý jeden názor! Redakcia ★

Vladimír Sládek

Robotnícka päsť

Krajinou vojnou zničenú spasíť mala republika mladá, nádej mysl'ou živenu u mlčat' chcela otrocká klada. Kórku myšou hryzenú podať prišla pánska zrada, dušu prácou znavenú mučiť začala kapitálu vláda.

Dary jedla malé zhadzuje zo stola boháčova ruka, bočník chleba stále zmenšuje do dlane nasýpaná múka. Do detských očí chorých hladom nevládu pozerat' kropášské ženy, slovom rozhodným zástupy vykriekli – dozrel čas zmeny.

Hnev spravodlivý prebudil železiarov mozole vsadené do dlaní, hrude robotnícke krvou sfarbili guľky žandárskych zbraní. Štyri nehybné telá, obvazy krvavé zranených tiel, stanné právo tyranov, búchajú dvere väzenských ciel.

Armádou obsadené Kropachy udržali jednotu hutníckeho štrajku, chudobou ľudia zmietaní podvihli revolučnej vlny vlajku. V boji za prácu a chlieb večne je vztyčená robotnícka päsť, kropáškým obetiam patrí večná sláva a česť!

Slovenská pravica: rok úpadku a štiepenia sa

Artur Bekmatov

Marec 2012 znamenal pre slovenskú pravicu facku, akú v novodobých dejinách doposiaľ neutrhla. Drvivé víťazstvo Smeru mu zabezpečilo voľnú ruku pri zostavovaní vlády, prvýkrát jednofarebnej od roku 1989.

Predstavitelia pravicových strán sa hneď po otrase z volebného fiaska pustili do bitky o post lídra opozície. Od volieb uplynul presne jeden rok a súčasná pravicová opozícia stále nie jednotná, skôr naopak, takmer vo všetkých stranách cítiť nespokojnosť a rastúce napätie. Záulisný mocenský boj sa postupne dostáva na verejnosť a stáva sa čoraz viac otvorenejší.

Stagnácia SDKÚ

SDKÚ zažila najhorší volebný výsledok vo svojich dejinách – stratila 250 000 voličov. Strana síce pristúpila k výmene predsedu, no už táto voľba ukázala mocenský boj dvoch krídel – prívržencov Pavla Freša a Lucie Žitňanskej. Napriek tomu, že Žitňanská pôsobila pre verejnosť ako najdôveryhodnejší politik SDKÚ, v straníckom súboji neuspela. Frešovu ponuku na post podpredsednícky odmi-

etla s odôvodnením, že sa chce venovať bratislavskej krajskej organizácii strany. Už v zime však poslanci odvolali Ľudovíta Kaníka z postu predsedu poslaneckého klubu a nahradila ho práve Žitňanská, čo si možno vysvetliť ako snahu o stabilizáciu vzťahov oboch krídel SDKÚ. Zmena vo vedení strany nepriniesla očakávaný efekt. Frešove vyhlásenia o tom, ako SDKÚ „bude hájiť skutočne pracujúcich a ľudí tvoriacich hodnoty“ pôsobia z úst predsedu pravicovej strany mimoriadne nedôveryhodne. Snahy riešiť rómsku problematiku zase cinicky. Práve SDKÚ bola vedúcou silou v troch vládných koalíciách, no nedokázala posunúť riešenie rómskeho problému ďalej. Besnenie ministra práce Kaníka v druhej Dzurindovej vláde dokonca dohnalo v roku 2004 Rómov na východe krajiny k vzburе a rabovaniu.

SDKÚ sa stále v prieskumoch pohybuje v rozmedzí 6-8% a nové vedenie môže o niekdajšom postavení, kedy strana atakovala dvadsať percentnú hranicu, len snívať. Navyše, napätie v strane neustalo ani po výmene vedenia a aj kedysi najväčšia pravicová strana čelí separatistickým snahám niekoľkých poslancov, konkrétne Lucie Žitňanskej a Miroslava Beblavého. Ich projekt „Tvoríme Slovensko“ je naj-

novším produktom pravice na spasenie krajiny. Jedným z mnohých.

Drobiaci sa konzervatívc

Najväčšie pohyby nastali paradoxne, v KDH. Paradoxne preto, lebo strana skončila na druhom mieste. Volebný výsledok však za úspech považovať nemožno. Druhé miesto hnutia nie ani tak výsledkom vlastného pričinenia ako pádu SDKÚ a pravice vo všeobecnosti. Ukázala sa sila stabilného elektorátu KDH. Už pred voľbami sa objavili výhrady výrazných tvárí kresťanských demokratov – Daniela Lipšica a Radoslava Procházku voči smerovaniu strany. Nevnímavý a nechápavý prístup vedenia KDH k týmto politikom, spoliehanie sa nevýrazného predsedu Figela na stabilitu voličov a následná neochota reformovať štýl práce a politiku strany po voľbách, dohnali oboch politikov k odchodu z hnutia. Daniel Lipšic ohlásil počas leta vznik strany Nová väčšina (NoVa). Pompéznosť a očakávania predstavenia Novej väčšiny na nábreží Dunaja však čiastočne pominuli s predstavením programu, ktorý by sa perfektne vynímal v učebnici populizmu. Slovenský volič je však po dvoch desaťročiach sľubov politikov na podobné projekty imúnny. Preto sa pri prieskumoch, v ktorých sa

Lipšicova strana prehupne nad 5%, ľudia v prvom rade pýtajú koľko daná agentúra za výsledok prieskumu dostala. A pýtajú sa oprávnené.

Radoslav Procházka ešte na niekoľko mesiacov skúsil posledný donquijotský boj s veternými mlynmi vo vnútri strany vytvorením platformy Alfa. Tá však zostala vedením ignorovaná. Reakcia Procházku na seba nenechala dlho čakať. Najprv odmietol do budúcnosti akúkoľvek kandidatúru za KDH a o niekoľko týždňov aj stranu opustil. Napriek tomu, že Procházka Alfa patrí zrejme medzi to najperspektívnejšie, čo pravica v súčasnosti ponúka, lídri strán to prehliadajú a Procházka zostal relatívne izolovaný. Potvrdzuje to aj jeho ochota kandidovať za prezidenta v najbližších voľbách. Aj keď v Procházkovom prípade nemožno predpokladať, že by funkciu prezidenta chápal ako politický preddôchodok, no táto funkcia býva v aktívnom živote politikov tou poslednou. KDH tak prišlo o dve mladé a charizmatické tváre. Neochota Figela k zmenám sa ukázala už pri nástupe Igora Matoviča v minulom volebnom období. Jeho hnutie Obyčajných predstavuje presne to, čo KDH chýba – schopnosť osloviť mladých a zároveň zastávať konzervatívne hodnoty. Hoci matovičovi hrajú v opozícii sami za seba (a častokrát hrajú za seba aj jednotlivé osobnosti vnútri hnutia ako napríklad Alojz Hlina), zatiaľ im táto taktika neubližuje. V prieskumoch výrazne neoklíša. Nech už lídri tradičných pravicových strán Matovičom akokoľvek opovrhujú, jeho percentá potrebujú pre kandidátov vo výkarských a prezidentských voľbách. Z toho dôvodu musia prehltnúť aj občasnú spoluprácu so Smerom, či sem-tam strpieť striekačky na hlavu alebo podobný výstrelok.

Sulík má konkurenta

Liberáli z SaS stratili v porovnaní s voľbami v roku 2010 viac ako 150 000 voličov. Do parlamentu sa dostali s odretými

ušami, najmä vďaka mestskému voličovi. Spolupráca s bývalými koalíčnými partnermi v súčasnosti viazne, práve pre postoj liberálov k eurovalu. Vzájomným vzťahom nepridávajú ani nezhody pri výbere kandidáta na prezidenta. Toto všetko sa odrazilo pri zakladaní Ľudovej platformy, mimo ktorej SaS zostala. Preferencie strany nerastú a prejavy nespokojnosti s vývojom v strane nenechali na seba dlho čakať. Na konci roka vyzval Richarda Sulíka na súboj o predsednícke kreslo Jozef Kollár. O tom, či SaS bude držať doterajší kurz pod vedením Sulíka alebo liberálov nový predseda Kollár nasmeruje k zblížovaniu s ostatnými stranami, rozhodne marcový snem a voľba predsedu.

Národné vášne hasnú, krajná pravica však potichu silnie

Po rokoch ostrých sporov medzi politikmi zastupujúcich národné záujmy Slovenska na jednej strane a maďarskej menšiny na druhej, je už dlhšiu dobu pokoj. Po SMK (2010) vypadla z parlamentu aj SNS (2012). Sčasti preto, lebo stratili hlavného nepriateľa v aréne, sčasti preto, lebo po KSS a HZDS sa požiaria voličov v podobe SMERu obrátil pred poslednými voľbami aj na národne orientovaného voliča. Ako SMK, tak aj SNS sa v súčasnosti pokúšajú o reštrukturalizáciu svojich strán a generáciu výmenu, no majú konkurenciu. Pokým Maďarov oslovuje zmierlivý tón Bugárovho Mostu, SNS bude brániť v návrate Kotlebova ĽSNS. Máme tu teda dve národné strany, konkurenti ktorých sa úplne odlišujú. Práve v nástupe ĽSNS musí naša spoločnosť vidieť najväčšie nebezpečenstvo. Aj keď sa to v preferenciách neukazuje, vplyv a hlavne popularita strany medzi obyvateľmi hrozivo stúpa. V časoch krízy je totiž spoločnosť náchylná podľahnúť davovej psychóze a uveriť tomu, kto davu predhodi vinníka za všetko zlé, čo sa v spoločnosti deje. V tomto prípade rómske etnikum. Kotleba a jeho strana sa postupne stávajú

akýmsi synonymom účinného riešenia rómskeho problému, ktorý všetky doterajšie vlády ignorovali.

Vyhliadky do budúcnosti

Napriek roku, ktorý ubehol sa pravica absolútne nepohla z miesta. Tradičné pravicové strany Most, SDKÚ-DS a KDH síce podpísali memorandum, tzv. Ľudovú platformu, no táto dohoda neponúka v podstate nič. Lídri vyššie spomenutých troch strán sa len „dohodli na tom, že sa chcú dohodnúť“. Navyše v Ľudovej platforme neboli vytvorené priestory pre integráciu SaS a Obyčajných ľudí. Tieto strany pritom predstavujú nezanedbateľnú časť opozície, no Frešo s Figelom a Bugárom ako keby pred tým zatvárali oči. Nehovoriac už o nových projektoch ako je Alfa, NoVa a Tvoríme Slovensko. Miesto zjednocovania sa teda pravicové strany ešte viac štiepia. V prípade lídrov pravice sa potvrdzuje pravidlo o štekajúciach, no nehrýzúcich psoch. Ak si pozrieme vyjadrenia predsedov pravicových strán, takmer každý z nich v priebehu roka už vydal pompézne vyhlásenie o tom, ako je pravica jednotná a pripravená zúčtovať so SMERom vo výkarských aj prezidentských voľbách a toto ťaženie zavŕšiť triumfom v parlamente v roku 2016. Súdaci podľa terajšieho stavu bude pre pravicu úspechom už to, ak sa dokáže zhodnúť na spoločnom kandidátovi na prezidenta ešte pred prvým kolom volieb.

Ak sa slovenská pravica bude chcieť zbaviť súčasnej úlohy svorky neškodných psíčkov robiacich len hlasnú kulisu vo Ficovej „one man show“, ak sa bude chcieť znovu dostať do pozície, kedy by opäť dokázala oklamať veľkú časť národa, bude musieť zmeniť štýl svojej politiky, práce a pohľad na spoločnosť. No hlavne sa bude musieť zbaviť vlastností ako individualizmus, nadutosť, spupnosť, viera vo vlastnú nenahraditeľnosť či mesiášskeho komplexu. To sú však vlastnosti dlhodobého charakteristické pre pravicu (nielen) v našej krajine. ★

Hromadné prepúšťanie v Nitre

Malajzijský výrobca plastových komponentov Ryoka Global Europe, s.r.o prepustil v Nitre podstatnú časť zamestnancov. Podľa informácií z nitrianskeho úradu práce vedenie prepustilo 210 ľudí z plánovaných 227 zamestnancov. Firma nahlásila hromadné prepúšťanie v októbri z dôvodu nedostatku objednávok. Ryoka Global Europe pôsobila v Priemyselnom parku Nitra-Sever v Drážovciach od roku 2008 ako subdodávateľ výrobcu televízorov Foxconn Slovakia. Foxconn takisto trápia ťažkosti s objednávkami, no tento zamestnávateľ zatiaľ situáciu rieši niekoľkotýždňovou odstavkou. Na otázku ďalšieho uplatnenia sa prepustených z firmy Ryoka reagovala hovorkyňa nitrianskeho úradu práce Bronislava Pe-

kárová nasledovne: „Voľné pracovné miesta pre zamestnancov v plastikárskom odvetví v súčasnej dobe nevidujeme, ale bývalí zamestnanci Ryoky sa úspešne zamestnávajú na miestach operátorov výrobných liniek ponúkaných úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra“.

Miera nezamestnanosti sa za posledný rok zvýšila o 1,37% na súčasných 10,37%. Prepustenie viac ako dvoch stoviek zamestnancov Ryoka zhorší už aj tak zlú situáciu na trhu práce v okrese. Úrad práce evidoval 9 323 uchádzačov o zamestnanie, voľných pracovných miest bolo 95. V Nitre teda pripadá na jedno pracovné miesto okolo 100 uchádzačov. (ab)

Podľa informácií OSN zomrelo
v Iraku len v roku 2006 vyššie 34 000
civilistov. Od roku 2007 do roku 2011
podľa odhadov zomrelo v dôsledku
vojny šokujúcich 655 000 až
1 050 000 osôb.

Aj Slovensko bolo súčasťou barbarstva vykonaného na Iraku

Jalal Suleiman

V marci „oslavujeme“ smutné 10. výročie zahájenia barbarskej invázie do Iraku Spojenými štátmi americkými, ktorá, ako sa neskôr ukázalo, mala decimujúce následky pre civilné obyvateľstvo a hospodárstvo tejto krajiny.

Preventívny útok voči suverénemu štátu vtedajší americký prezident Georg Bush ml. zdôvodňoval v celoštátnej tlači a na niekoľkých tlačových konferenciách opakovanými vyhláseniami, že Saddám Husajn bol súčasťou a aktérom útokov z 11. septembra na Spojené štáty, taktiež nevyhovel požiadavkám zbrojnej inšpekcie OSN a naďalej ukrýva množstvo zbraní hromadného ničenia, ktoré plánuje použiť proti USA a dodávať ich teroristom. V období, ktoré nasledovalo sa ukázalo, že vyhlásenia Bieleho domu v súvislosti s každým z týchto tvrdení a obvinení boli nielen nepravdivé, ale predovšetkým masmediálne zámerne rozširované ako dezinformačné lži použité na vyvolanie všeobecnej hystérie.

Americký útok na Irak mal vtedy nový strategický cieľ spočívajúci v dosiahnutí zámeny pravidiel legitímneho medziná-

rodného práva prezentujúceho medzinárodné spoločenstvo za svojvôľu silu jednej supervelmoci. USA na túto barbarskú vojnu dokázali naverbovať 49 krajín, ktoré priamo participovali na okupácii suverénneho štátu akým bol Irak. Táto koalícia „ochotných prisluhovačov“ nebola vojensky vyvážená, pretože vojenská účasť ostatných štátov bola len symbolická a mala za úlohu poskytnúť USA kryciu legitimitu, nakoľko útok na Irak bol podľa medzinárodného práva nelegitímny a protiprávny akt. Spojené štáty spolu s Veľkou Britániou mali 98% z celkového počtu nasadených vojakov a zvyšok bol z ochotných krajín.

Slovensko sa oficiálne a dobrovoľne stalo súčasťou tejto hanebnosti napriek tomu, že nebolo viazané žiadnou dohodou ani povinnosťou, pretože do štruktúr NATO sme vstúpili až v roku 2004. To bola zrejme odmena pre vtedajšiu pravicovú vládu toho obdobia. A nielen to, ale ešte aj naši hlavní obchodní partneri v EÚ - Nemeccko a Francúzsko boli proti tejto agresii.

Ludské utrpenie irackého obyvateľstva a ich straty na životoch
Podľa významného britského lekárskeho

časopisu Lancet počet mŕtvych irackých civilistov od začiatku invázie do roku 2006 dosiahol počet 655 000 civilistov. Podľa informácií OSN zomrelo v Iraku len v roku 2006 vyššie 34 000 civilistov. Od roku 2007 do roku 2011 podľa odhadov zomrelo v dôsledku vojny šokujúcich 655 000 až 1 050 000 osôb. Počet utečencov mimo svojej krajiny dosiahol 3,5 milióna ľudí, z toho do susednej Sýrie utieklo vyššie 1,8 milióna, do Jordánska vyššie 400 000 a do Turecka 200 000 irackých občanov. Počet utečencov vo vnútri vlastnej krajiny sa odhaduje na takmer 4 milióny obyvateľov.

Náklady na vojnu

Invázia do Iraku nemala len ľudské, morálne a politické následky. Už od začiatku vojny jej kritici upozorňovali na enormné finančné náklady a ich dôsledky, ktoré s predlžujúcou sa prítomnosťou státisícov vojakov astronomicky narastali. Čísла sú v tomto smere neúplné pre nedostatok oficiálnych údajov. Z údajov analytickej komisie zriadenej pri Americkom kongrese sa však uvádza, že náklady vojny v Iraku dosiahli do roku 2011 sumu 802 miliárd dolárov. Americký ekonóm Joseph E. Stiglitz, držiteľ Nobelovej ceny za ekonómiu,

odhadol skutočné náklady tejto vojny na 3 bilióny (3 000 miliárd) amerických dolárov s tým, že bral do úvahy aj vedľajšie vplyvy tejto vojny na rozpočet a ekonomiku USA.

Odpor voči vojne

Masové demonštrácie proti vojne v Iraku zaplnili ulice mnohých svetových metropol. Veľké protesty sa logicky ozývali z veľkých miest naprieč celým arabským svetom. Najväčšie protesty sa konali v krajinách, v ktorých ich vlády poslúchli diktát Spojených štátov a do invázie sa priamo zapojili. V Ríme protestovalo viac než milión demonštrantov. Rovnaký počet účast-

níkov sa zúčastnilo na viacerých manifestáciách vo veľkých mestách Španielska. V Londýnskom Hyde Parku sa zišlo najmenej pol milióna odporcov vojny v Iraku, ktorí pokračovali v protestnom pochode centrom mesta. Státisíce protestujúcich pochodovali ulicami veľkých miest v samotných Spojených štátoch amerických a Južnej Ameriky. Tento odpor postupom času ešte vzrastal v dôsledku genocídneho postupu koalícnych síl na území Iraku. Mučenie väzňov vo väznici v Abu Ghraib sa stalo obrazom zverského zaobchádzania tyranov zo západu a hnacím motorom odporu voči vojne v USA a vo svete.

Vojna v Iraku z pohľadu medzinárodného práva v každom prípade bola nelegitímna barbarská a genocídna invázia do legitímneho suverénneho štátu rešpektovaného medzinárodným spoločenstvom, za ktorú vystavili účet USA, ale daň zaplatili obyčajní obyvatelia Iraku a hospodárstvo tejto krajiny. Jastraby Bieleho domu sa opäť raz vyhli spravodlivému trestu. Klamali, podvádali, zabíjali, kradli, ničili a uvrhli túto krajinu do stredoveku. I napriek tomu stále nachádzame medzi nami takých, ktorí nás neúnavne presvedčujú, že tak konali, dnes a denne naďalej konajú v mene slobody, demokracie a blahobytu! Ale koho???, pýtam sa... ★

100 najbohatších ľudí sveta by mohlo 4x ukončiť chudobu

100 najbohatších ľudí sveta spolu v roku 2012 zarobili 240 miliárd dolárov – dosť peňazí na štvornásobné ukončenie extrémnej chudoby celého sveta, zistila medzinárodná konfederácia organizácií Oxfam, a dodala, že svetová ekonomická kríza aj naďalej obohacuje superbohatých.

„Najbohatšie 1 percento si za posledných 20 rokov zvýšilo svoj príjem o 60 percent, pričom finančná kríza skôr urýchlila, než spomalila tento proces,“ kým príjem horného 0,01 percenta zažilo ešte väčší rast, píše sa v správe Oxfamu. Napríklad, trh s luxusným tovarom zaznamenal každý rok od zásahu krízy dvojciferný rast, tvrdí sa v správe. Zatiaľ čo 100 najbohatších ľudí zarobilo minulý rok 240 miliárd dolárov, ľudia v „extrémnej chudobe“ žili za menej ako 1,25 doláru na deň. Oxfam je vedúcou medzinárodnou filantropickou organizáciou. Jeho nová správa, Cena za nerovnosť: Ako nám všetkým ubližujú majetkové a príjmové extrémny, tvrdí, že extrémna koncentrácia majetku v skutočnosti bráni globálnym možnostiam zredukovať nerovnosť.

Správa bola publikovaná minulý týždeň, pred Svetovým ekonomickým fórom v Davose, a vyzýva svetových lídrov, aby „ukončili extrémnu chudobu do roku 2025 a zvrátili rýchly nárast nerovnosti, ku ktorému došlo za posledných 20 rokov vo väčšine krajín.“

Správa Oxfamu hovorí, že extrémne bohatstvo je neetické, ekonomicky neefektívne, politicky ničivé, rozdeľuje spoločnosť a deštruktívne pre životné prostredie. Správa svetovým lídrom navrhuje novú globálnu dohodu na obmedzenie extrémnej chudoby na úroveň z 90-tych rokov prostredníctvom týchto krokov:

- zatvorenie daňových rajov, čo by vynieslo 189 miliárd dolárov na dodatočných daňových príjmoch
- zvrátenie regresívnej formy zdaňovania
- zavedenie minimálnej globálnej daňovej sadzby pre korporácie

• posilnenie podielu miezd na kapitálových výnosoch
• zvýšenie investícií do bezplatných verejných služieb
Oxfam vraví, že ide o globálny problém: „V Spojenom kráľovstve sa nerovnosť rapidne vracia na úroveň, ktorú sme nevideli od dôb Charlesa Dickens. V Číne si horných 10 percent berie 60 percent príjmov. Čínska miera nerovnosti je dnes podobná tej, aká je v Južnej Afrike, ktorá je teraz krajinou s najväčšou nerovnosťou na Zemi a výrazne väčšou (nerovnosťou) ako na konci apartheidu.“

V USA sa príjmový podiel najbohatšieho 1 percenta od roku 1980 podľa správy zdvojnásobil z 10 na 20 percent. Pokiaľ ide o 0,01 percenta najbohatších, ich podiel na národnom príjme sa zoštvornásobil a dosiahol úroveň akú nemal nikdy predtým.

„Nemôžeme už dlhšie predstierať, že z bohatstva hrstky ľudí budú mať prospech mnohí – príliš často je opak pravdou,“ povedal výkonný riaditeľ Oxfam International, Jeremy Hobbs.

Hobbs vysvetlil, že koncentrácia bohatstva v rukách hornej hrstky ľudí minimalizuje ekonomickú aktivitu, kvôli čomu je pre druhých ťažšie participovať: „Od daňových rajov po slabé práva zamestnancov, najbohatší zarábajú na globálnom ekonomickom systéme, ktorý je zostavený v ich prospech.“ Správa zdôrazňuje, že dokonca i politika je už kontrolovaná superbohatými, čo vedie k politikám, z ktorých „má prospech hrstka najbohatších a nie chudobná väčšina, a to dokonca i v demokratických krajinách.“

„Je čas, aby naši lídri zreformovali systém tak, aby fungoval v záujme celého ľudstva, než len pre globálnu elitu,“ píše sa v správe.

Štvordňové Svetové ekonomické fórum sa bude konať v Davose od budúcej stredy. Svetoví finanční lídri sa stretnú na každoročnom stretnutí zameranom na oživenie globálnej ekonomiky, krízu eurozóny a konflikty v Sýrii a Mali.

zdroj: <http://www.trueactivist.com/>

Kdo je MÝM prezidentem

Petr Kojzar / Prevzaté z HALÓ novin

Všimli jste si, kolik se najednou vyrojilo lidí, kteří se chytají za srdce a dušují se, že Miloš Zeman nebude jejich prezidentem!? Padají silná slova od prasat, po hloupý český národ, který ho zvolil, až po skutečně kanální výrazy, které se zdráhám napsat černé na bílém. Vzpomínám si, jak jsem, coby dítě, s tátou vždycky hrával nějakou hru nebo sportoval, a když jsem prohrál, spustil jsem hysterický řev a vztekal se jako pomínutý. Neuměl jsem zkrátka prohrávat. Naučil mě to až život. Bohužel jsou v našem národu stále ti, kteří prohrávat neumějí. Berou jenom výhry a demokracie je v jejich očích jen tehdy, když se to právě jim zrovna hodí do krámu. Od panů Rejčka, Hřebejka, Hutky, přes některé naše elitní sportovce současnosti, až třeba po Báru Basikovou, která se nechala slyšet, že uvažuje o emigraci. Mimochodem – podobnost s jihočeskými studenty není jen čistě náhodná...

»KSČM v čele krajů nechceme.« »Miloš Zeman nikdy nebude MÝM prezidentem.« Někteří zkrátka a dobře zůstali někde v onom dětském věku a dosud se nenaučili prohrávat.

Je to zvláštní rozdíl. Zeman hned po úspěchu ve druhém kole vyhlásil, že chce být prezidentem dolních deseti milionů. Tedy vlastně všech. On se nehodlá otáčet zády k nikomu. Z jeho iniciativy odmítání nejde. Nabízí se však srovnání s Václavem Havlem. Ten se po celou dobu svého prezidentování otáčel zády minimálně k desetině národa, když dětinsky odmítal komunikovat s legitimně zvolenými představiteli KSČM. V jeho případě mohu sám za sebe říci, že nikdy nebyl MÝM prezidentem. Ne snad proto, že by sabotování šlo z mé strany, ale zkrátka proto, že se ke mně jako k občanovi choval přezíravě, když mnou zvolenou stranu ignoroval.

Asi není náhoda, že většina těch, kteří vykřikují hanlivá hesla na legitimně zvoleného prezidenta Miloše Zemana, potažmo jeho voliče, patří do skupiny příznivců či přímo přátel Václava Havla. ★

Když zeman předčí knížete

Josef Till / Prevzaté z HALÓ novin

Mediální poprask nad jasným vítězstvím našeho třetího polistopadového prezidenta málem připomíná doby tvrdého feudalismu, kdy nějaký zemánek s kouskem svobodných polností nemohl ani náhodou předčit knížete z vysoce šlechtěných, půdou, lesy, rybníky i statky oplývajících rodů. Středověká nomenklatura, vzešlá z mozo-lů, potu, krve a nezřídka i smrti poddaných, je kropená podezřelou živou (pangermánskou?) vodou.

U česky psaných periodik, jejichž majiteli jsou cizinci, to ani tolik nepřekvapuje, ale znepokojivé, až zarážející je knížecí nanebevzetí u veřejnoprávní televize anebo na sociálních sítích. Tam se vyřádili noví Koniášové anebo samosoudci čarodějnických sabatů. A řadí i nadále – bez ohledu na to, že Karel Schwarzenberg veřejně uznal Zemanovo vítězství. Tak to ale v českém Absurdistánu chodí: nedopadnou-li volby podle představ výlupků všech ctností, bude se protestovat, hladovkovat anebo psát petice tak dlouho, až rádoby demokratičtí křiklouni dosáhnou svého. Prostoru k tomu dostanou, co hrdlo ráčí! A když už nelze jinak, vytáhnou se kbelíky s červenou barvou krve a čmárá se po zdech a sloupech. Ještě osvědčenější je však antikomunistický katechismus, v němž je vždy dostatek odsuzující inspirace. Tak se třeba v televizním duelu prezidentských kandidátů blýskla Věra Čáslavská až neuvěřitelnou nenávistí ke »komunistickým zločincům«.

Při vši účtě k jejím olympijským medailím však nutno připomenout, že po rozvodu manželství s Josefem Odložilem vychovala v synovi otcovraha. Ten, jak známo, jedinou přesnou ranou dobře trénovaného znalce bojových umění poslal biologického otce do hlubokého bezvědomí, po němž následovala po 35 dnech smrt. Kvůli okamžité milosti prezidenta Václava Havla nebyl tento jeden z nejtěžších zločinů ani souzen. Deset let po této smutné události vyšla kniha Prostě, zabil jsem svého otce. Inu, není zločin jako zločin...

Historicky první přímá volba nejvyšší hlavy bude jistě ještě dlouho propírána ze všech stran. Za pozornost však už teď stojí fakt, kdo by se asi stal třetím prezidentem České republiky při klasické volbě. Zřejmě stranický nominant ODS, tedy muž, který z pelotonu uchazečů o Pražský hrad získal absolutně téměř nejmenší procento voličských hlasů. Jenže o tom šlechtictvím posedlá média raději mlčí. A už dopředu cupují jezevce z Vysočiny... ★

Piliere dôchodkového zabezpečenia

Miloslav Grega

V posledných rokoch často dnešní pravicoví politici vtĺkajú do hláv občanom, že časom nebude mať štát dostatok finančných zdrojov na dôchodky pre občanov, a preto je nutné, aby sa pripoistili na budúci dôchodok v tzv. dôchodkových pilieroch. Pre tento účel rôzne poisťovne lákajú občanov, že práve ony sú tie správne inštitúcie, kde je najbezpečnejšie uložiť svoje peniaze na spokojnú starobu.

Táto rétorika je opakovaním už vyskúšannej lži na našich občanoch hneď v poprevratových rokoch. Za socializmu občania platili štátu daň z príjmu, ktorá bola progresívna podľa výšky mzdy od 5% do 20% a mimoriadna bola tzv. „konská daň“ vo výške 25% (touto štát nepriamo nútil občanov k uzatváraniu manželstva a ovplyvňoval pôrodnosť). Lenže to bola celá odvodová povinnosť občana voči štátu. Spočítajte si, v akej výške občania dnes odvádzajú odvody v prospech štátu, odvody do zdravotnej a sociálnej poisťovne, odvody do fondu nezamestnanosti atď. a porovnajte to s výškou odvodov za socializmu.

Po prevrate novonastúpená pravicová vládna garnitúra začala prostredníctvom médií občanov presviedčať, že takáto odvovodová povinnosť je zlá, pretože občan nemá možnosť sa dozvedieť, čo z jeho daní ide do zdravotníctva, čo na dôchodok a čo štát prešafári pre vlastné potreby. Skrátka občanov presviedčali, že štát nevie hospodáriť. Preto odvovodovú povinnosť rozdelili na samostatné časti. Časť sa odvádzala do zdravotnej poisťovne, časť do sociálnej a časť sa odvádzala štátu. Následne začali národ presviedčať, že je zlé, ak štát má monopol na zdravotníctvo, a preto začali vznikať nové súkromné

zdravotné poisťovne, ktoré rástli ako huby po daždi. Takto postupne vzniklo celkom desať poisťovní, ktoré si údajne mali navzájom konkurovať v poskytovaní kvalitnejšej starostlivosti o pacientov. Lenže, čuduj sa svete, zdravotná starostlivosť o občana nielenže sa nezvýšila, ale postupne zdravotníctvo začalo upadať a naopak odvody do zdravotných poisťovní sa začali zvyšovať. V rámci „úsporných opatrení“ sa začali rušiť nemocničné lôžka, pobyt v nemocnici sa skracoval, rušili sa ordinácie a aj celé nemocnice a naopak občania okrem zvýšených odvodov do zdravotných poisťovní začali platiť aj za pobyt v nemocnici, ošetrovania u lekára a priplácať nemalé čiastky za lieky. Sľuby o vynikajúcej zdravotnej starostlivosti pre občana sa časom rozplynuli ako dym a nikoho už nezaujímalo ako dopadli manažéri zdravotných poisťovní.

Teraz začali podobnú hru s občanmi na tému dôchodkov. Hoci odvody na budúci dôchodok sa neustále zvyšujú politici tvrdia, že v budúcnosti nebude mať štát dostatok finančných zdrojov na dôchodky. Ako dôvod uvádzajú, že populácia v republike starne, ale vôbec neuvedú pravú príčinu tohto javu. Skúsme sa zamyslieť nad dnes tak posmešným pomenovaním ako sú „Gottwaldova mládež“ a „Husá-

kove deti“. Nebola to snáď poskytovaná starostlivosť štátu o mladé rodiny vo forme mladomanželských pôžičiek, možnosti získania bytov, starostlivosť o matky s deťmi, možnosti umiestnenia detí v predškolských zariadeniach za symbolické ceny, práva na prácu, atď.? Čo z toho zostalo v dnešnej „demokratickej spoločnosti“?!

Snáď už dnes niekto nedúfa, že súkromné poisťovne skutočne chcú prevziať ťarchu starostlivosti o budúcich dôchodcov od štátu na svoje bedrá bez toho, aby sa chceli sami „nabaliť“ na úrok občanov. Tvrdenie pravicových politikov, že štát je zlým hospodárom je rovnaké ako tvrdenie, že auto je nebezpečným dopravným prostriedkom, pretože môže kedykoľvek havarovať. Ako štát, tak aj auto niekto riadi a za hospodárenie štátu niekto zodpovedá tak, ako za riadenie vozidla. Teda záleží len od toho, komu to riadenie zveríme. Ak zveríme riadenie štátu takým odborníkom, akí ho riadili od prevratu do dnešnej doby, potom skutočne majú pravdu, že štát je zlý hospodár.

Časom to dopadne tak, ako so zdravotnými poisťovňami. Z desiatich zdravotných poisťovní napokon dnes zostali už len tri. Nikoho však nezaujímalo a ani pred tým nezaujímalo koľko finančných prostriedkov od občanov vybrali zaniknuté zdravotné poisťovne, koľko skutočne použili na starostlivosť pre občanov a koľko sa nenávratne stratilo vo vreckách tých, čo občanom sľubovali kvalitnejšiu zdravotnú starostlivosť.

Zdravotné odvody od poistencov nie sú majetkom zdravotných poisťovní, ale úzko

účelovo vložené prostriedky, ktoré majú a musia byť vynaložené predovšetkým na bezplatnú a úplnú zdravotnú starostlivosť občanov. Je to podobné ako sporenie na bankovom účte. Keď potrebujem vybrať z banky časť úspor pre svoju potrebu, tá mi nesmie povedať, že môj vklad už bol použitý na iný účel a pre svoju potrebu nech si „prisporím“ na ďalšom účte!

Veď ak občan uzavrie zmluvu so zdravotnou poisťovňou, vstupuje s ňou do zmluvného vzťahu. Občan ako jedna zmluvná strana sa týmto zaväzuje pravidelne odvádzať poisťné a zdravotná poisťovňa ako druhá zmluvná strana sa týmto zaväzuje

poskytovať mu všestrannú a bezplatnú starostlivosť. Ak zdravotná poisťovňa odmieta alebo nemôže svoju zmluvnú povinnosť plniť, potom by občan mal mať právo nielen z tohto zmluvného stavu vystúpiť, ale aj požadovať späť to, čo do nej počas celého trvania tohto zmluvného obdobia vložil, okrem prostriedkov, ktoré medzi časom vyčerpali.

Keďže ako zdravotné poisťovne tak aj poisťovne, ktorým občania odvádzajú svoje odvody na budúci dôchodok sa legislatívne zabezpečili, že nikým nemôžu byť kontrolované, preto nikto a ani štát ich nemôže kontrolovať ako naložia z odvod-

mi od občanov. Naviac, vklady odvádzajú občania, ktorí až v budúcnosti budú mať na ne zákonný nárok. Tak ich manažment si bude môcť nerušene roky „užívať“ prostriedky získané od občanov. Keď sa začnú vyplácať dôchodky pre tých čo tam odvedli ťažko zarobené peniaze, zo začiatku to bude v poriadku, ale časom keď v dôsledku nekontrolovateľného užívania si manažmentom sa úspory začnú krachovať tak, ako sme boli svedkami u zdravotných poisťovní a občanom zostanú iba oči pre plač. Nebudú mať možnosť sa na nikoho obrátiť pre nápravu svojich krívd. ★

Čo nám priniesla vláda Róberta Fica alebo skončilo sa obdobie frašky, začala sa tragédia

Z listov
čitateľov

Jedinou pozitívnou stránkou pádu vlády Ivety Radičovej a trieštenia koalície je, že sa konečne v celej nahote zjavila pravda: že všetko bol podvod, že predvolebné sľuby politikov boli falošné, vláduca garnitúra bandou podvodníkov a utilitaristov (prospechárov), ktorí doslova uvrhli našu vlasť do sociálnej biedy a hospodárskej neistoty.

Ľudia prísnych zásad a občianskej statočnosti sú opäť odstránení zo scény. Nahradili ich lovci bezprácných ziskov, zlatých padákov, bohatstva, ľahťikári resp. suroví chamtivci a mamonári, ktorí kradnú čo sa len dá, a opreteký sa usilujú zmocniť sa všetkého a čo najskôr.

Rok po víťazstve Smeru-SD sa už celkom jasne odhalil jeho triedny obsah. Znamená to víťazstvo novej buržoázie, ktorá politiky vyrástla a zbohatla v ponovembrových rokoch a nastolila slobodne svoje panstvo v podobe nových zákonov, aby mohla slobodne užívať všetky „akože zákonne“ nadobudnuté majetky. Aj terazšia ťažká spoločenská situácia v celej šírke ukazuje vratkosť štátnej moci, jej neschopnosť plniť svoje poslanie. Pružina novembrovej akože „revolúcie“ v nešikovných (neschopných?) rukách zoslabla, a tak sa mohlo stať, že zákony sa prispôbili okolnostiam, ktoré vytvárali politici a veľkopodnikatelia namiesto toho, aby si ich podriadili.

Za 12 mesiacov vlády priviedol Smer-SD našu vlasť do stavu takmer nevyliciteľnej choroby – v rozklade je hospodárstvo, financie, zdravotníctvo, školstvo, celý administratívny organizmus, sústavne sa porušujú ústavné zásady, panuje nezákonnosť a svojvôľa, čo vyvoláva hlbokú spoločenskú nespokojnosť a všeobecné rozčarovanie. Nádeje tu síce v minulosti boli, ako sa však postupne ukázalo, nezodpovedali schopnostiam politikov vládneho Smeru-SD na čele s Róbertom Ficom.

Zo dňa na deň sa zvyšuje počet skrachovaných tovární, ktoré vytunelovali vládou podporovaní ekonomicky neschopní pri-

vatizéri. Počet nezamestnaných, hlavne mladých ľudí, sa už ráta na státisíce, ale ako sa zdá naša vláda je spokojná. Aj pre tieto a ďalšie negatívne javy si kladieme oprávnenú otázku: „Zmení sa už konečne situácia k lepšiemu? Budú sa naďalej opakovať staré chyby, alebo budú mať politici Smeru-SD odvahu priznať ich a napraviť to, čo sa ešte dá? Budú sa naďalej riadiť politickou predpojatosťou, ktorá uvádza do omylu občanov, zákonodarstvo a celý svet? Alebo sa ukážu schopní pochopiť súčasnú situáciu a nájsť sily, aby napokon uskutočnili už konečne tie roky sľubované veľké demokratické a sociálne myšlienky, a založili pevné základy spoločenskej organizácie?“

Žiada sa tiež povedať otvorene, že nie je

občianskou povinnosťou slepé podriadenie sa štátnej moci, ktorá je v súčasnosti tiež ovládaná skorumpovanými politikmi, lež uvedomelosť nevyklúčujúca sociálnu kritickosť, ktorú predstavitelia vládnej moci ťažko, ba niekedy vôbec, neprípúšťajú.

Preto apelujem na zdravý rozum svojich spoluobčanov z celého Slovenska, aby sme sa už nenechali zatahnuť do politických machinácií Smeru-SD. Veď my, dôchodcovia a radoví občania, máme čisté ruky. Korupcia, priestupky proti zákonu, protekcionizmus a ďalšie neetické, ba protizákonné prejavy sa v rozličných podobách vyskytujú skôr v straníckych a hospodársko-podnikateľských sférach – bez ohľadu na politickú príslušnosť. Ich nositelia si

vzájomne pomáhajú, neúmerne zvyšujú svoje príjmy, politickými protivníkmi sú len pred voličmi, aby sa mohli voziť v bavorákoch či v mercedesoch, obdarúvať svoje manželky či milienky norkovými kožuchmi a šperkmi. Stavajú si prepychové vily, vlastne skôr kaštiele, a pritom väčšina národa má problémy so zaplatením inkasa.

Mohol by som uviesť aj ďalšie obsahovo zhodné skutočnosti, ale to vari už nie je potrebné. Zmysel tohto článku je celkom jednoznačný. Udalosti posledných mesiacov treba vidieť očami obyčajných ľudí, ktorí sú psychicky zdeptaní zo sociálnej neistoty a už neveria ničomu a politikom (súčasným) už vôbec nie!

Jozef Varga

Životnosť vs. záručná doba

Z listov
čitateľov

Pravdepodobne každému sa stalo, že spotrebič, ktorý si kúpil, vypovedal službu krátku dobu po skončení záručnej doby. Označiť to ako zhodu náhod by bolo veľmi nepravdepodobné, hlavne ak sa to deje v takom množstve širokému spektru tovarov lacných, ale i drahých značiek.

Nedávno TV JOJ Plus odvysielala o tomto probléme reportáž, v ktorej poukazovala na praktiky, ktoré výrobcovia pri výrobe používajú. Ako to v praxi chodí netreba hovoriť azda nikomu, namieste je si však položiť otázku, prečo sa to deje.

Argument výrobcov, že sa snažia vyrábať čo najlacnejšie nemá šancu obstáť, pretože nahradenie istých kazových nekvalitných komponentov kvalitnejšími je častokrát niekoľko centová položka. Výrobcovia sa snažia úmyselne konštruovať zariadenia nekvalitne a zároveň tak komplikovane, aby oprava nebola možná a zákazník si musel znova kúpiť nový výrobok. Dostávame sa do protirečenia, kedy vedecko-technický pokrok neslúži na zvyšovanie životnej úrovne väčšino-

vého obyvateľstva, ale je len nástrojom na dosahovanie zisku.

Toto protirečenie vyplýva zo samotnej podstaty trhovej ekonomiky a jej smerovania, keďže jej hnacím motorom je zisk a nie stále lepšie uspokojovanie potrieb ľudstva. Ak by ekonomika slúžila ľuďom, tak by sa takto nemrhalo pracovnou silou a namiesto opakovaného vyrábania toho istého, čo by sme už mali, by sa ušetrený výrobný potenciál mohol nasmerovať tam, kde je čo zlepšovať. A ak by sme sa mali natoľko dobre, že také množstvá tovarov by nebolo treba, tak by sa táto úspora pracovných síl mohla prejavovať vo forme zníženia pracovného času, a teda zvýšenia voľného času. Bohužiaľ, realita je iná a zjavne trhový mechanizmus nebude taký efektívny a progresívny, za aký ho niektorí pokladajú. Niektorí by namietali, že takéto „šrotovné“ spotrebičov

je ten správny stimul ekonomiky v čase krízy a zabraňuje rušeniu pracovných miest. Na túto námietku trefne reaguje video „Klam rozbitého okna“, kde výtržník rozbije pekárovi okno. Na výtržníka by sa nemalo nahliadať len v zlom svetle, veď predsa pekár si musí dať u sklára okno opraviť a takto naštartuje ekonomiku. Keby ale vandal okno nerozbil, pekár si namiesto toho mohol kúpiť v obchode kabát a rovnakým spôsobom by pomohol ekonomike s tým rozdielom, že by mal aj kabát a aj okno.

Ako proti tomu vôbec bojovať? Je síce pravda, že keby sme také výrobky nekupovali, tak by sa to nedialo. Na druhej strane, pokiaľ tento prístup je použitý pri väčšine výrobkov, drahšie značky nevynímajúc, tak chtiac-nechtiac nemáme šancu. Byť sám pešák v poli a bojovať proti tomu je takmer nemožné, veď nikto nie je odborník na všetko. Jediná možnosť, ako situáciu zvrátiť, je viesť organizovaný a jednotný boj proti systému, kde ekonomika neslúži ľuďom, ale ľudia ekonomike!

Lukáš

Zamestnanci prevzali kontrolu nad továrňou v Grécku

Zamestnanci továrne na výrobu stavebnín Vio.Me v Solúne sa rozhodli k ráznemu kroku po tom, ako ich fabriku nechal tamojší podnikateľ vytunelovať a následne zbankrotovať od mája 2011. Na rozdiel od pasívnych Slovákov zvolali miestni aktivisti generálne zhromaždenie, začali továreň okupovať a demokraticky si zvolili nové vedenie podniku, ktorý začal fungovať pod vlastnou správou.

Boj robotníkov Vio.Me za udržanie pracovných miest vyvolal veľkú vlnu solidarity aj v zahraničí. Nejde totiž o prvý prípad prevzatia zbankrotovaných podnikov samotnými zamestnancami. Od roku 2001 existuje viac ako 300 podnikov, ktoré demokraticky

vlastnené a spravované priamo ich zamestnancami. Veľmi známym príkladom je Argentína, ktorá od krachu svojej vytunelovanej meny má v demokratickom vlastníctve zamestnancov najrôznejšie zariadenia: hotely, zlievarne, nemocnice, noviny a ďalšie podniky. Skúsenosti ukázali, že týmto podnikom sa v priemere darí veľmi dobre a pokojne sa zaobídu bez nehorázne platených a politicky korektných manažérov.

Tento príklad sa rozšíril aj do iných krajín, vrátane USA a Európy. V Chicagu sa robotníci rozhodli kúpiť zbankrotovanú továreň New World Windows, ktorú najprv potopil a následne opustil jej vlastný menežment.

Zdroj: ac24 (redakčne upravené)

*Naším čitateľkám,
blahoželáme k MDŽ*

JT KERAMIK

OBKLADY | DLAŽBY | NÁRADIE | STAVEBNÁ CHÉMIA

Nitrianska 62
920 01 Hlohovec
Telefón: 033/7300048
Mobil: 0905 424 648
www.jtkeramik.sk